



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 54/2012-34

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. februára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti Z., a. s., M., zastúpenej advokátom JUDr. M. B., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5 Co 119/2010 z 28. septembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti Z., a. s., o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. mája 2011 doručená sťažnosť spoločnosti Z., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 119/2010 z 28. septembra 2010 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že žalobným návrhom doručeným na Okresný súd Martin (ďalej len „okresný súd“) 10. júna 2000 sa sťažovateľka domáhala okrem iného aj určenia, že je výlučnou vlastníčkou nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území M., zapísaných na liste vlastníctva č. ... ako obytný dom vedený pod súpisným č. ..., postavený na ..., M., na parcele číslo ..., ktorý pozostáva z 36 bytových jednotiek.

3. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 7 C 231/01 z 21. júna 2005 žalobný návrh sťažovateľky zamietol. Sťažovateľka podala proti zamietavému rozsudku súdu prvého stupňa odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 5 Co 465/2005 z 8. marca 2007 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Po opätovnom prerokovaní veci okresný súd rozsudkom sp. zn. 7 C 231/01 zo 16. októbra 2008 žalobný návrh rovnako v celom rozsahu zamietol. Proti tomuto rozsudku podala sťažovateľka ďalšie odvolanie, na základe ktorého krajský súd uznesením sp. zn. 5 Co 27/2009 zo 4. augusta 2009 rozsudok okresného súdu opätovne zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

5. Po druhom zrušujúcom uznesení krajského súdu okresný súd vec prerokoval a ďalším (v poradí tretím) meritórnym rozsudkom sp. zn. 7 C 231/01 z 11. februára 2010 žalobný návrh sťažovateľky opätovne zamietol. Sťažovateľka podala odvolanie aj proti tomuto rozsudku prvostupňového súdu. Krajský súd odvolaniu sťažovateľky nevyhovел a napadnutým rozsudkom potvrdil v poradí tretí meritórny rozsudok okresného súdu.

6. Podľa názoru sťažovateľky krajský súd napadnutým rozsudkom porušil jej označené základné práva tým, že *„jeho rozhodnutie, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu je nezákonné a v rozpore s vykonaným dokazovaním, ako aj s nesprávnym aplikovaním jednotlivých hmotnoprávných ustanovení“*.

7. Sťažovateľka v podanej sťažnosti uviedla celý rad argumentov, ktoré predniesla (aj) v konaní pred súdmi nižšej inštancie a ktoré boli podľa jej názoru súdmi odmietnuté bez ich logického odôvodnenia. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka preukazovala nadobudnutie svojho vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam (okrem iných listinných dôkazov) predovšetkým hospodárskou zmluvou č. 25/1990, ktorá nadobudla účinnosť 30. júna 1990 (ďalej len „hospodárska zmluva“), v spojitosti s rozhodnutím ministra hutníctva, strojárstva a elektrotechniky č. 54/1990 z 20. júna 1990 (ďalej len „rozhodnutie ministra“), ktorých obsah bol podľa názoru sťažovateľky interpretovaný konajúcimi súdmi v rozpore s hmotným právom. Sťažovateľka z ústavnoprávneho hľadiska v sťažnosti namietala:

«Podľa nášho názoru oba súdy nepochopili prejednávanú problematiku, a to najmä vo vzťahu k otázke vlastníctva. Náležité pochopenie tejto problematiky bolo podstatou, ktorá by vytvorila základ pre spravodlivé a zákonné vyriešenie tohto sporu. Analytická definícia vymedzuje vlastnícke právo tak, že je to právo ovládať vec, to znamená, že vlastník vec drží - ius possidendi, vec užíva - ius utendi, vec užíva, požíva - ius utendi, ius fruendi a oprávňuje ho s vecou nakladať - ius disponendi a to svojou mocou. Toto je nakoniec uvedené aj v ust. §-u 123 OZ.

Ako vyplýva z odôvodnenia rozsudku okresného súdu, tento bez opory v zákone a bez akejkoľvek citácie na hmotné právo sa dopracoval „k akémusi“ právnemu názoru, „že úmyslom zakladateľa nebolo prevedenie vlastníctva k tomuto majetku na našu akciovú spoločnosť, ale prevedenie dispozičného práva, aby existoval právny podklad pre následné uskutočňovanie dispozičných úkonov navrhovateľa s týmto majetkom.“

Takýto právny názor je „nóvum“ v našom právnom poriadku a neudržateľnosť takéhoto stanoviska je daná aj tým, že okresný súd v konečnom dôsledku ani nenašiel oporu v hmotnom práve a neodkázal, ktoré ustanovenie v súdenej veci aplikoval na tento právny vzťah.

Len skutkovo sa okresný súd zaoberá touto problematikou na str. 19. rozsudku. keď rozoberá problematiku časti III. rozhodnutia č. 54/1990 (rozhodnutie ministra, pozn.), a to formulácie „...převádím v souladu se zakládající listinou“. Ďalej vo svojom rozsudku tento český termín aj sám preložil do slovenčiny a tiež ho chápe ako pojem „previesť“, čo v konečnom dôsledku my akceptujeme, ale ďalej zmätočne sa zaoberá výkladom

problematiky či sa jednalo o prevod vlastníctva, alebo o prevod hospodárenia k tomuto majetku, pričom poukazuje na tú skutočnosť, že toto slovo použil zakladateľ aj v rozhodnutí v časti II., vo vzťahu k štátnym podnikom.

Stotožňujeme sa s odôvodnením okresného súdu, že na novozaložené štátne podniky zakladateľ v súlade s vtedy platnými právnymi predpismi prevádzal len právo hospodárenia (prevod práva hospodárenia), nie vlastnícke právo a to z toho dôvodu, že išlo o štátne podniky, pričom právne vzťahy k nim boli upravované zákonom o štátnom podniku č. 111/90 Zb. a prevod práva hospodárenia vyhláškou č. 119/1988 Zb.. Je teda bez pochybností, že vlastníkom tohto majetku bol štát, išlo teda o štátne vlastníctvo a v zmysle citovanej vyhlášky tieto štátne podniky nemohli mať k takémuto majetku, ktorý bol vo vlastníctve štátu nič iné, len právo hospodárenia.

Okresný súd ale opomenul tú skutočnosť, že naša akciová spoločnosť nebola štátnym podnikom a teda my sme nemohli nadobudnúť právo hospodárenia s majetkom vo vlastníctve štátu, ale mohli sme nadobúdať veci len do vlastníctva, na ktorú skutočnosť poukázal aj odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení na strane 9., s poukazom na § 32 ods. 2 zák. č. 111/90 Zb., ktorý definuje prevod vlastníckeho práva do majetku a nie prevod práva hospodárenia. Teda pokiaľ sa týka predmetu tohto konania, bez akýchkoľvek pochybností nadobudli sme vlastnícke právo k týmto bytom a to v súlade s vtedy platnými právnymi normami, titulom zmluvy č. 25/1990, ktorá nadobudla účinnosť dňa 30.6.1990 a bola podpísaná oboma zmluvnými stranami dňa 30.6.1990, pričom dôvod k prevodu je konštatované rozhodnutie FMHSE č. 54/90 časť III., v ktorej časti sa konštatuje, že dňom 30.6.1990 štátny podnik Z. kombinát sa zrušuje a po vyčlenení jeho vnútorných organizačných jednotiek a závodov z jeho vnútorných organizačných jednotiek uvedených v časti I. rozhodnutia, sa majetok a všetky práva a záväzky, ktoré neboli týmto rozhodnutím a k nemu pripojenými zakladacími listinami prevedené na štátne podniky uvedené v časti II. tohto rozhodnutia, prevádzajú v súlade so zakladateľskou zmluvou zo dňa 6.6.1990 podpísanou všetkými zakladajúcimi akcionármi na Z. a.s., ktorá vykoná rozdelenie (delimitáciu) všetkého majetku, práv a záväzkov, ktoré na ňu prešli vyššie uvedeným rozhodnutím.

Z uvedeného vyplýva, že na základe tohto rozhodnutia bývalý š.p. uzavrel s nami hospodársku zmluvu č. 25/90, ktorou sme nadobudli sporný majetok do vlastníctva

a zároveň sme sa v tejto zmluve zaviazali predmetný majetok delimitovať na novovzniknuté štátne podniky, ktoré vznikli vyčlenením z pôvodného Z., š.p.»

8. Sťažovateľka v podanej sťažnosti namietala nedostatočné skutkové a právne posúdenie jej veci konajúcimi súdmi aj v ďalších sporných otázkach:

„Ďalej chceme poukázať na tú skutočnosť, že tak okresný, ako aj odvolací súd nesprávne použili na súdenú vec právnu normu a to ust. z. č. 111/91 Zb., konkrétne list. §-u 32 ods. 3 a 4, ktorá je v rozpore s listinným dôkazom a to rozhodnutím č. 54/1990, a to vo vzťahu k nedostatku udeleného súhlasu so zmluvou. Bez akýchkoľvek pochybností je preukázané, že na našu a.s. nedošlo k zmluvnému prevodu celého majetku zo štátneho podniku Z., ale len tej nepatrnej a nerozdelenej časti majetku, ktorá sa technicky neviazala na ich predmet podnikania a ktorá v konečnom dôsledku percentuálne vyjadrovala podiel 0,2 % z pôvodnej hodnoty majetku Z. š.p. ...

Súhlas vlády bol vyžadovaný v prípade ustanovenom v §-c 32 ods. 4, a to za podmienok uvedených v ods. 3 a to len pre ten prípad, že by došlo k prevodu celého majetku štátneho podniku do vlastníctva inej právnickej, alebo fyzickej osoby. Z toho vyplýva, že pri prevode len časti majetku zo štátneho podniku sa takýto súhlas nevyžadoval, pričom išlo o majetok, ktorý mal pôvodne v správe zaniknutý š.p. - jeho generálne riaditeľstvo. Je preto nesprávna úvaha súdov, ktorí si osvojili na základe tvrdenia právneho zástupcu odporcov, že takáto podmienka sa vzťahovala aj pri čiastočnom prevode majetku - že je potrebný súhlas vlády.“

9. Sťažovateľka poukázala aj na odlišnú rozhodovaciu činnosť všeobecných súdov, konkrétne na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 18 Co 728/95 z 15. marca 1995, v ktorom podľa jej názoru bola v skutkovo obdobnej veci vyslovená argumentácia, ktorá korešponduje s jej právnym výkladom uplatneným pred všeobecnými súdmi a v ústavnej sťažnosti.

10. V závere svojej ústavnej sťažnosti sťažovateľka vytkla krajskému súdu aj nedostatočné a arbitrárne odôvodnenie rozsudku, keď uviedla:

„Je pravdou, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, avšak my máme za to, že v tomto prípade sa odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec nezaoberal podstatnými otázkami, ktoré sme v podanom odvolaní nastolili.“

11. V petite sťažnosti sťažovateľka žiadala vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jej označených základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu, zrušil rozsudok krajského súdu, vrátil vec na nové konanie a priznal sťažovateľke náhradu trov konania.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

13. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

14. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo

návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16. Podstatu odôvodnenia ústavnej sťažnosti tvoria námietky sťažovateľky spočívajúce v tvrdení, že konajúce súdy nesprávne vyhodnotili vykonané dokazovanie, na základe čoho dospeli k nesprávnym skutkovým zisteniam, a zároveň vec nesprávne právne posúdili. Sťažovateľka argumentovala, že v dôsledku nesprávnej interpretácie listinných dôkazov zo strany konajúcich súdov, najmä rozhodnutia ministra a hospodárskej zmluvy, došlo k zásahu do jej označených základných práv.

17. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, neprislúcha mu hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia veci všeobecnými súdmi, tak ako to požaduje sťažovateľka vo svojej sťažnosti, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti.

18. Súdna moc je v Slovenskej republike rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd, čo vyplýva aj z vnútornej štruktúry ústavy (siedma hlava má dva oddiely, kde prvý upravuje ústavné súdnictvo a druhý všeobecné súdnictvo).

K organizácii súdnej moci ústavný súd okrem iného uviedol, že ide o dva samostatné, navzájom jeden od druhého nezávislé, procesne uzavreté systémy výkonu súdnictva, pre

každý z nich s osobitne vymedzeným poslaním a osobitnou rozhodovacou právomocou (II. ÚS 1/95). Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, nie však zákonnosti.

19. V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

20. Z uvedených dôvodov ústavný súd skúmal obsah sťažnosti a napadnuté rozhodnutie krajského súdu iba v tom smere, či konajúcim súdom zvolená interpretácia právnych predpisov nebola neodôvodnená až do takej miery, že by to mohlo mať za následok porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy.

21. Krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku v plnom rozsahu stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, na ktoré aj odkázal. Z uvedeného dôvodu preto ústavný súd posudzoval ústavnú konformnosť rozsudku krajského súdu aj v spojitosti s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa. Okresný súd odôvodnil svoj rozsudok v podstatnom takto:

„Spornou medzi účastníkmi konania zostala skutočnosť, či navrhovateľ nadobudol rozhodnutím ministra hospodárstva, hutníctva, strojárstva a elektrotechniky č. 54/1990 alebo iným právnym úkonom urobeným po vydaní tohto rozhodnutia spornú nehnuteľnosť do vlastníctva. Navrhovateľ vo svojich písomných vyjadreniach podávaných na súd v celom priebehu konania uvádzal, že predmetné nehnuteľnosti nadobudol do vlastníctva. V žiadnom z písomných vyjadrení však neuviedol konkrétny titul nadobudnutia vlastníckeho práva. Za účelom preukázania svojho tvrdenia odkazuje na list adresovaný prvému námestníkovi ministra hospodárstva č. j. AS/186 90, v ktorom uvádza, že Z. a. s., mala na

základe rozhodnutia FMHSE č. 54/90 vykonať delimitáciu 60 bytových jednotiek. Tieto boli ponúknuté novozałożeným štátnym podnikom - subjektom delimitácie, ktoré majú sídlo v M. Ani jeden z nich neprejavil o bytové jednotky záujem. Navrhovateľ bytové jednotky nepreviedol ani na B., ktorý podmienil ich prevzatie bezodplatným prevodom. V liste navrhovateľ uviedol, že Valné zhromaždenie Z., a. s., doporučilo, aby bol majetok ponechaný v rámci „iného majetku“ akciovej spoločnosti Z., a. s. Za týmto účelom navrhovateľ v liste žiadal Ministerstvo hospodárstva SR, aby sa stal subjektom delimitácie a prešiel na neho majetok - 60 bytových jednotiek v kat. úz. M. Predmetný súhlas bol navrhovateľovi udelený listom prvého námestníka ministra hospodárstva SR, Ing. J. K. zo dňa 10.12.1990. Udelený súhlas však sám o sebe neznamená prechod vlastníctva k bytovým jednotkám na navrhovateľa. Jedná sa len o súhlas s budúcim prevodom, ku ktorému by malo dôjsť na základe na to nadväzujúceho právneho úkonu alebo rozhodnutia. Na pojednávaní dňa 16.06.2005 navrhovateľ uviedol, že vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti na neho prešlo Rozhodnutím ministra hospodárstva, strojárstva a elektrotechniky č. 54/1990, a to v súlade s ust. § 32 Zák. č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku, ktorý v ods. 3 ustanovoval, že zakladateľ môže do 31.12.1990 podnik zrušiť bez likvidácie a hmotný majetok zrušeného podniku ako celok vložiť do akciovej spoločnosti, prípadne ho zmluvne previesť do vlastníctva inej právnickej alebo fyzickej osoby. V súlade rozhodnutím č. 54/1990 bola podľa vyjadrenia navrhovateľa následne realizovaná Hospodárska zmluva č. 25/90 zo dňa 30.06.1990, ktorou Z. previedol na navrhovateľa vlastníctvo k 36 bytovým jednotkám na ulici ..., na parcele ..., v kat. úz. M., pričom prevod sa uskutočnil ku dňu 30.6.1990. V ďalších vyjadreniach - súd poukazuje aj na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku súdu zo dňa 16.10.2008, navrhovateľ následne zotrval na tom, že vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti nadobudli titulom hospodárskej zmluvy č. 25/90 s účinnosťou ku dňu 30.06.1990. Uviedol, že na rozhodnutím FMHSE č. 180/553/90 zo dňa 20.06.1990 označené pod č. 54/1990 mali povinnosť majetok po zrušenom štátnom podniku delimitovať - bezodplatne zmluvne previesť k nim vlastnícke právo na novovzniknuté štátne podniky.

Z vyššie uvedených vyjadrení navrhovateľa v podstate by sa dalo vyvodzovať, že vlastníctvo k sporným nehnuteľnostiam mohol nadobudnúť dvakrát, a to dvomi samostatnými nadobúdaciami titulmi. Jednak na základe rozhodnutia ministra hutníctva, strojárstva a elektrotechniky a jednak hospodárskou zmluvou o prevode vlastníctva.

Nakoľko nadobudnúť vlastníctvo k jednej nehnuteľnosti na základe dvoch samostatných titulov nie je možné, súd skúmal, či tak došlo aspoň niektorým z nich. V prvom rade skúmal, či navrhovateľ mohol nadobudnúť vlastnícke právo Rozhodnutím ministra hutníctva, strojárstva a elektrotechniky č. 54/1990. Podľa ustanovenia § 32 ods. 3 veta prvá Zák. č. 111/1990 Zb., zakladateľ môže do 31. decembra 1990 podnik zrušiť bez likvidácie a hmotný majetok zrušeného podniku ako celok vložiť do akciovej spoločnosti, prípadne ho zmluvne previesť do vlastníctva inej právnickej alebo fyzickej osoby. Toto ustanovenie upravovalo prípady, v ktorých zakladateľ rozhodnutím rušil štátny podnik bez likvidácie, pričom mu umožňovalo vložiť jeho hmotný majetok ako celok do akciovej spoločnosti. S majetkom prešli podľa tohto ustanovenia na akciovú spoločnosť aj práva a povinnosti zrušeného štátneho podniku. Išlo o prípady, v ktorých sa akciová spoločnosť stala právnym nástupcom zrušeného štátneho podniku. Ako je však zrejmé z časti III. rozhodnutia ministra č. 54/1990, zriaďovateľ na navrhovateľa previedol len ten majetok zrušeného š.p. Z., ktorý nebol týmto rozhodnutím prevedený na štátne podniky založené v bode II. predmetného rozhodnutia. Nejde teda o vloženie celého majetku do akciovej spoločnosti tak, ako to ustanovuje § 32 ods. 3 Zákona o štátnom podniku. Predmetné zákonné ustanovenie inú alternatívu ako vloženie celého hmotného majetku zrušeného podniku do akciovej spoločnosti nepripúšťa. Preto je zrejmé, že v rozhodnutí č. 54/1990 nešlo o postup zakladateľa podľa tohto zákonného ustanovenia. Okrem toho súd poukazuje aj na ustanovenia § 32 ods. 4 Zákona o štátnom podniku, podľa ktorého opatrenia podľa odseku 3 vyžadujú predchádzajúci súhlas vlády Česko-slovenskej federatívnej republiky, prípadne vlády Českej republiky alebo Slovenskej republiky, ak je zakladateľom ústredný orgán štátnej správy republiky alebo národný výbor. Keďže zakladateľom zrušeného podniku bolo Federálne ministerstvo hutníctva, strojárstva a elektrotechniky Praha, teda ústredný orgán štátnej správy, vyžadovalo by sa v tomto prípade pre uskutočnenie takéhoto postupu povolenie federálnej vlády. Navrhovateľ však v konaní nepreukázal, že by federálna vláda by takýto súhlas udelila a niet o tom nikde záznam.

Pokiaľ ide o nadobúdací titul vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti, za ktorý právny zástupca okrem iného i na pojednávaní súdu dňa 16.06.2005 označil hospodársku zmluvu č. 25/90 zo dňa 30.6.1990, v tejto súvislosti súd uvádza, že v dôsledku jej rozporu s právnymi predpismi, je táto hospodárska zmluva neplatná, a teda nemohla nastoliť

sledovane účinky. Súd v tejto súvislosti poukazuje na zákonné opatrenie č. 364/1990 Zb. podľa ktorého, štátne podniky do dňa účinnosti zákona o podmienkach prevodov majetku štátu, nemôžu okrem obvyklého hospodárenia uzavierať zmluvy o prevode vlastníctva majetku, ku ktorému majú právo hospodárenia, a nemôžu sa svojimi vkladmi podieľať na spoločných podnikoch, združeníach, ktoré sú právnickými osobami, alebo na akciových alebo iných obchodných spoločnostiach, ak nejde o podniky so zahraničnou majetkovou účasťou. Je síce pravda, že toto zákonné opatrenie nadobudlo účinnosť až dňa 30.08.1990, avšak v § 2 zakotvuje povinnosť štátnych podnikov, aby oznámili do 31.10.1990 svojmu zakladateľovi právne úkony, ktoré štátny podnik urobil v dobe od 01.05.1990 do účinnosti tohto zákonného opatrenia. Nedodržanie tejto povinnosti má za následok neplatnosť vykonaného právneho úkonu. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že ani zo strany štátneho podniku Z. ani zo strany navrhovateľa nebol v termíne do 31.10.1990 tento právny úkon oznámený, čo spôsobuje jeho neplatnosť v zmysle vyššie uvedeného ust. § 2. Zákonného opatrenia. Predmetne zákonné opatrenie tu zakotvilo povinnosť i spätne preveriť právne úkony spojené s nakladaním majetku štátu štátnymi podnikmi. Uvedenou právnou normou sa reagovalo na potrebu riešiť neoprávnene prevody majetku, ktorým dochádzalo v dôsledku zrušenia ustanovenia § 14 ods. 4 vyhlášky Federálneho ministerstva financií č. 119/1988 Zb. o hospodárení s národným majetkom od 01.05.1990. Súd sa nestotožnil s tvrdením navrhovateľa, že zákonné opatrenie sa nemohlo vzťahovať na danú situáciu, a to s odôvodnením, že hospodárskou zmluvou č. 25/90 len realizovali rozhodnutie zakladateľa, ktorému všetky skutočnosti boli známe. Zákonné opatrenie nerozlišuje, či nejaký úkon bol, resp. nebol vykonaný so súhlasom zakladateľa, alebo bez neho, ale ukladá všeobecnú povinnosť oznámiť vykonaný právny úkon zakladateľovi. Ďalej súd v tejto súvislosti poukazuje aj na to, že podľa rozhodnutia č. 54/1990 vôľa zakladateľa prvotne nesmerovala k tomu, aby majetok ostal vo vlastníctve navrhovateľa, ale aby navrhovateľ vykonal jeho delimitáciu - prerozdelenie medzi novovzniknuté štátne podniky. Z tohto hľadiska teda neobstojí tvrdenie navrhovateľa, že hospodárskou zmluvou č. 25/1990 sa realizovala vôľa navrhovateľa. Z uvedeného možno potom vyvodiť, že hospodárska zmluva č. 25/1990 bola uzavretá v rozpore s vôľou zakladateľa. ...

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností možno konštatovať, že navrhovateľ v konaní nepreukázal, že v súlade so zákonom nadobudol vlastníctvo k nehnuteľnostiam, ktoré sú predmetom tejto žaloby.“

22. V nadväznosti na závery uvedené v odôvodnení rozsudku súdu prvého stupňa sa krajský súd vyjadril aj k možnosti nadobudnutia vlastníckeho práva sťažovateľky vydržaním, k čomu uviedol toto:

„V nadväznosti na uvedené odvolací súd poukazuje na konštatovanie prvostupňového súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktorý správne zdôraznil, že napriek tvrdeniu navrhovateľa, že na neho rozhodnutím č. 54/1990 prešlo vlastnícke právo k nerozdelenému majetku zrušeného Štátneho podniku, z následného konania navrhovateľa vyplýva, že za vlastníka sa sám nepovažoval, čo preukazuje list zo dňa 27.11.1990 adresovaný prvému námestníkovi ministra hospodárstva, ktorým ho žiada o udelenie súhlasu stať sa subjektom delimitácie a aby prešiel na neho majetok, konkrétne 60 bytových jednotiek v k. ú. M. Uvedené potom vylučuje aj nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním, nakoľko síce navrhovateľ sa ujal držby dňa 30.6.1990, ale vzhľadom na vyššie uvedené ešte k 27.11.1990 sa sám nepovažoval za vlastníka veci a teda nie je splnená podmienka dobromyseľnosti v tom, že mu vec patrí a nakoľko Ministerstvo hospodárstva dňa 1.5.2000 vydalo dodatok č. 1/2000, nedošlo k uplynutiu 10-ročnej vydržacej doby.“

23. Prevažná časť argumentácie sťažovateľky v podanej ústavnej sťažnosti spočíva iba v zopakovaní dôvodov, ktoré už sťažovateľka predniesla v konaní pred všeobecnými súdmi a na podklade ktorých vyvodzuje záver, že „... bývalý š. p. uzavrel s nami hospodársku zmluvu č. 25/90, ktorou sme nadobudli sporný majetok do vlastníctva...“. Podľa názoru ústavného súdu sťažnosťou napadnutý rozsudok krajského súdu v spojitosti s odôvodnením rozsudku okresného súdu jasne a zrozumiteľne vysvetľuje, na základe akých vykonaných dôkazov a aplikáciou ktorých relevantných právnych predpisov dospeli konajúce súdy k odlišnému právnemu názoru. V rozsudku krajského súdu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil nič, čo by ho robilo ústavne neakceptovateľným, a teda vyžadujúcim korekciu zo strany ústavného súdu. Sťažnosťou napadnutý rozsudok je vnútorne logický, nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle konajúceho

všeobecného súdu, nie je arbitrárny a zrozumiteľným spôsobom dáva odpoveď na všetky otázky, prečo nebolo vyhovené predmetnej žalobe i následnému odvolaniu. Ústavný súd poznamenáva, že právo na súdnu ochranu neznamená procesný úspech sťažovateľky vo veci (podobne II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97).

24. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že napadnutý rozsudok krajského súdu v spojitosti s rozsudkom okresného súdu sa dostatočne vysporiadali aj s argumentáciou sťažovateľky uvedenou v ústavnej sťažnosti, ktorou spochybňovala záver všeobecných súdov, „že úmyslom zakladateľa nebolo prevedenie vlastníctva k tomuto majetku na našu akciovú spoločnosť, ale prevedenie dispozičného práva...“. Konajúce súdy sa správne zaoberali aj identifikáciou skutočnej vôle samotného zriaďovateľa, ktorú v daných okolnostiach prípadu možno prioritne odvodiť od ním určenej povinnosti pre sťažovateľku delimitovať predmetné nehnuteľnosti na ďalšie osoby, pričom takto uložená povinnosť nebola v konaní pred súdmi spochybňovaná. Všeobecné súdy pri interpretácii nastolenej otázky použili taký gramatický a systematický výklad, ktorý ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosti považuje za ústavne konformný, v súlade s účelom použitých právnych noriem. Rovnako adekvátne sa všeobecné súdy v už citovanej časti odôvodnenia rozsudkov vysporiadali aj s námietkou sťažovateľky týkajúcou sa nadobudnutia vlastníctva na základe rozhodnutia ministra vo vzťahu k nedostatku súhlasu vlády Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky. Ústavný súd poznamenáva, že námietky sťažovateľky uvedené v sťažnosti nesmerovali k nosným dôvodom, na základe ktorých konajúce súdy meritórne rozhodli, ale skôr k podpornej argumentácii, avšak ústavný súd ani v tejto časti odôvodnenia meritórnych rozhodnutí nezistil nič, čo by mohlo signalizovať porušenie základných práv sťažovateľky.

25. Ústavný súd zaujal stanovisko aj k namietanej obsahovo odlišnej judikatúre všeobecných súdov (rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 18 Co 728/95 z 15. marca 1995). Ústavný súd v prvom rade uvádza, že nie je jeho úlohou zjednocovať rozhodovaciu prax všeobecných súdov, lebo zjednocovanie rozhodovacej prax je vecou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (I. ÚS 199/07, I. ÚS 18/08). Zároveň však ústavný súd poukazuje aj na to, že v konkrétnych okolnostiach prípadu vychádza odlišný názor

Krajského súdu v Banskej Bystrici, na ktorý poukazuje sťažovateľka, z rozličného skutkového stavu (v označenom prípade predmetom konania nebolo určenie vlastníckeho práva, ale vypratanie nebytových priestorov), a preto aj z tohto pohľadu možno napadnutý rozsudok krajského súdu považovať za legitímny a v súlade s označenými základnými právami.

26. Napokon ústavný súd reagujúc na námietku sťažovateľky, ktorou poukazovala na nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, iba opakovane uvádza, že odôvodnenie rozsudku krajského súdu v spojitosti s odôvodnením rozsudku okresného súdu jasne a zrozumiteľne podáva výklad, akými úvahami sa súd spravoval, z akého dôvodu a na základe akých právnych predpisov bolo vo veci rozhodnuté. Vychádzajúc z už uvedených ústavne významných úvah je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi odôvodnením rozhodnutia okresného súdu či krajského súdu a tvrdným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu a spravodlivý proces.

27. Namietané porušenie základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy videla sťažovateľka iba v záveroch napadnutého rozsudku krajského súdu. Iné skutočnosti, ktoré by mali za následok porušenie tohto základného práva, sťažovateľka neuviedla. Keďže ústavný súd nezistil porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, nemohlo dôjsť ani k porušeniu označeného práva vlastniť majetok garantovaného čl. 20 ods. 1 ústavy.

28. Ústavný súd opätovne zdôrazňuje, že posúdenie merita veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07). Odkazujúc na už uvedené, v prípade sťažovateľkou namietaného rozsudku krajského súdu to tak nie je.

29. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec

dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03 alebo IV. ÚS 136/05). O taký prípad išlo aj v prerokúvanej veci, preto ústavný súd považuje sťažnosť za zjavne neopodstatnenú.

30. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

31. Keďže sťažnosť bola odmietnutá pre jej zjavnú neopodstatnenosť, ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky, ktoré sú viazané na skutočnosť, že sťažnosti bude vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. februára 2012